

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין סח.

תורה אור

1. וְאֵלִישַׁע רָאָה וְהוּא מִצַּעַק אָבִי אָבִי רֶכֶב יִשְׂרָאֵל וּפָרְשָׁיו וְלֹא רָאָהוּ עוֹד וַיְחַזֵּק בְּבִגְדָיו וַיִּקְרַעם לִשְׁנֵים קָרְעִים: מַלְכִּים כ כ כ יכ
2. כִּי אַתָּה בָּא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת כַּחֲרֻבַּת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּם: דְּבָרִים יג ט

לחלוץ תפילין. פ"ה של ר' אליעזר א"ע ר"ל דלא היה ר"א זו ממקום אחד קרי ליה איסור שניות דכל ש"אספרו חכמים ללאת בו לרשות הרבים אסור ללאת בו לחזר וזה"ש אפי' יושב במקום א' אסור: **היאך** טעחין איסור סבילה. משמע דמדליקין ואחר כך חולטין

והא. מילתא דלקיטת קשואין: ר"ע מר' יהושע גמר לה. כתיבה:
קינוף. ארבעה עמודים וזילה פרוסה עליהם כדאמר' בנזירה
(דף ע"ג.) לחנן סטיליו. של אביו * דקסבר שבת לאו זמן תפילין הוא
ואסור להניחן שמה יא' בהן לרשות הרבים: שדעתו של אבא

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

רש"י ד"ה לחלון תפיליו
וכו' רקסבר שבת לאו וסן
תפילי. עי' מג"א סי' שח
סיק יא: שם ד"ה
משקלות קמנה וכו'
לחפזתה בקור. עיין ב"ב
דף פ"ט ע"ב תוספות ד"ה
ולא:

הגהות הב"ח

(א) גם' דעתו מיושבת
רדעת אמו בטלחה :

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א רש"י ד"ה ולא חסרת
 מרבתי וכו' ולקבל מהם
 חכמה אלא. מלת אלא נחזק
 וי"ב צ"ל אפי': **ב** בא"ד
 יתרון חכמתי מהם אפי'.
 מלת אפילו נחזק וי"ב צ"ל
 אלא:

לעזי רש"י

פלוט"ה (פילוט"א).
בדור.

מוסף רש"י

אבל אתה למד להבין
ולהורות. כלומר להבין
מעשיהם כמה הם
מקובלים ולהורות לנצח
לא מעשה כך וכך שזה הוא
חק הכנים (דברים יח טז):
שכול לעמוד בקר ולא
יעשה נניא שכן לספק
שחכן שהוא מבקש (שבת
נח ד).

היה עלך איבער מיתות

קדש לה' (שם) שמעם איפסא דמית
 בשלישית להדליק את הנר דברי רבי
 נתנאל ר' יהודה אומר שלשית לחלוק
 ותפילין ופיהם הם ומדליק בדרבנא
 חזקין לומר ומדליק בשנים מדקאמא
 והם בחר הכי שניה להדליק כמאן
 אלא כר' נתן ולא כרבי יהודה הגאון
 וגם כר' לומר שמדליק בשלישית וה"ק
 בשלישית אף לחלוק תפילין ועולם מדליק
 ברישא מדקאמא הם שלשית
 להדליק ומוקין לו כרבי נתן ולא כרבי
 יהודה הגאון ועוד קשה אטו הורקטס
 לא ידע מהונו וי"ל דרדא תפילין
 ברישא אלא שנאזזה שעה איחור
 להדליק מפני שהיו טרודין בחוליו ולכן
 היה פוער בו: ובהירושלמי במא
 ה"ה סי' ר' נתנאלון לענין טבילה
 בנקרעו אי חוצץ מה שבמבו או לא
 ובהדיא לא אשכחן פלוגתא אלא כפ'
 ר' זבדא דכלים מנן הכדור והאימוס
 והקמיע ותפילין שנקרעו הנוגע בהן
 עומד במה שבמבו טעור אלמא ר'
 תוכי חסוד חיבור ותניא בחוספתא ר'
 יהושע ב"ק אומר משום ר' אליעזר
 ה"ה מטיבילין כמו שהן אלמא מלא
 חיץ מטיבילין ש"מ דהו' חיבור:
 ה"ה טבה בבשרו. ומשום שרט
 גופא (ויקרא יט) ליבא דמטוס
 תורה ענינא כדאמר הרבה דמטוס:
 ש' ל' וי' וי' ש' ש'

הוא ר' עקיבא מר' יהושע גמיר לה והתנאי
בשחלה ר' אליעזר נכנסו ר' עקיבא וחביריו
לבקריו הוא יושב בקינוף שלו והן יושבין
במטרקלין שלו ואותו היום ע"ש היה נכנס
הורקטוס בנו לחלוץ תפלויו נער בו יצא
בגיפיה אמר להן לחביריו כמדומה אני
שדעתו של אבא נטרפה אמר להן דעתו (א)
ידעת אמו נטרפה היאך מניחין אסור סקילה
עיוסוקין באיסור שבות כיון שראו כמים
שדעתו מיושבת עליו נכנסו וישבו לפניו
מרחוק ר' אמות א"ל למה באתם א"ל ללמוד
תורה באנו א"ל ועד עכשיו למה לא באתם
א"ל לא היה לנו פנאי אמר להן תמיה
אני אם ימותו מיתת עצמן אמר לו ר' עקיבא
שלי מרו אמר לו שלך קשה משלחן נטל
ששתי זרועותיו והניחן על לבו אמר אוי לכם
ששתי זרועותיי שהן כשתי ספרי תורה
שנגנללין הרבה תורה למדתי והרבה תורה
לימדתי הרבה תורה למדתי ולא חסרתי
מירובתי אפילו ככלב המלקק מן הים הרבה
תורה לימדתי ולא חסרוני תלמידי הרבה
במכחול בשופרת ולא עוד אלא שאני שונה
שלש מאות הלכות בבהרת עזה ולא היה
אדם ששואלני בהן דבר מעולם ולא עוד
אלא שאני שונה שלש מאות הלכות ואמרי
לה שלש אלפים הלכות בנטיעת קשואין
ולא היה אדם שואלני בהן דבר מעולם חוץ
מעקיבא בן יוסף פעם אחת אני והוא מהלכין
ענינו בדרך אמר לי רבי למדני בנטיעת

היהם דעתו מיישבת היה חולק תפילין:
אישור סקילה. הדלקת הנר והטמנת
תמין ועוסקין בדבר שאינו אלא אישור
צבות דמנית תפילין צבצב אין כאן
אישור. ומלכה ואפילו יגאל לרשות
הרכים דהא דרך מלגוש הוא ותכשטין
הוא לו בחול: ברוקח ארבע אמות.
מפני הגדוי צברוהו במחלות
תנורו של עכנאי צבצב מיעוש ודף
(ע:). שלו מהו. במה תהא מיתמה:
שלך קשה משלך. מפני שלך פסוח
הכרזה ואילו שומעני היית למד תורה
הרבה: נעל. ר"א שר ורועומי:
שגללן. שגללן ספר מורי והבט
מכוסה כך תתעלס ותחבסה תורה
שכלבי כשאות לפי שלא שומעני
ולמדו ממני: ולא חסרני מרופי
כלכל המלקק מן היס. לפי תחמתם
היתה גדולה אין למודי עולה לחסרם
ולקבל מהם חכמה א לא מעט ככל
המלקק מן היס. וכן תלמודי לא
חסריו ולא קבלו מחכמי תלמוד אחר
יתרון מחכמי מהם (ב) חסריו כמו שמסר
המחבול כשפוסת בטבול אחד (א):
ולא חסרני. כלומר לא חסרתי
מחכמתי ממה של מחכמי גדולים
יותר ממני וגם עתה גדולים הם
ממני לפי שלא למדתי מחכמתי כי אם
מעט מהם: שפוסת. קנה שומעני
בה חול. קיסם של עץ או של כסף
שומעני מחבול בתוכו (ומכיוון) ומעט
ומולאו: צבצב עוה. בהלכות מראות
נגעים: צבצב קשאים. הלכות מיני
כשפים שעל דיהם נתחלל כל השדה
קשאים: אמרו לו הכדור והאיפסום
וכו'. כדור פלוט"ה תחופה עור
ומלאה מחבוי למר של איל בדוחק
וכן אימסם שלהם של עור היה כעין
נעל וממולא מחבוי עור ופי' תפור
וכו היה עשוי המעליה כמו שעשוי
הרצעין שלנו כדפוס של עץ: קשעי.
של עור וממולא מחבוי ותלחה צנאר
לנו: משקולת קשנה. כעין אוניקס
שעשוי מעופרת ומשקל אחת צנור
כדי שלא תחמר אצל מחכמי גדולה
אין דרכה * לתפוסה צנור: וזכור
המרגלים. תופרין המרגלים צנור
ותולין אותו צנאר בהמה לרפואה:
מהו. לפי שחללו חללו רבי

הדרן עלך ארבע מיתות

קשואין אמרתי דבר אחד נתמלאה כל השדה קשואין אמר לי רבי למדתי נטיעתן למדני עקירתן אמרתי דבר אחד נתקבצו כולן למקום אחד אמרו לו ^אהכדור ^בוהאמסם והקמיע וצורו המרגליות ומשקלית קמנה מהו אמר להן הן טמאין וטהרתן במה שהן ^גמנעל שעל גבי האמסם מהו אמר להן הוא טהור ויצאה נשמתו במהרה עמד רבי היושע על רגליו ואמר הותר הותר הותר למוצאי שבת פגעו בי עקיבא מן קיסרי ללוד היה מכה בבשרו עד שדמו שותת לארץ פתח עליו בשורה ואמר 'אבי אבי רכב ישראל ופרשיו הרבה מעות יש לי ואין לי שולחני להרצותן אלמא מרבי אליעזר נמרה מרבי אליעזר לא סברה הדר נמרה מרבי 'הושע ואסכרה ניהליה היכי עבדי הכי והאנן חנן העושה מעושה חייב להתלמד שאני ^דאדמר מר ^הלא תלמד לעשות לעשות אי אתה למד אבל אתה למד להבין ולהורות:

הדרין עלך ארבע מיתות

אליעזר וחכמים כבדו עטרתו (כלם פ"ג:)" וחכמים אומרים אין מקבלין טומאה לפי שכלי עור אין מקבל טומאה אלא אם כן יש לו בית קיבול דהא אימקש לטק והני הוואי וקבולן נעשים למלאכות מלי בחבור עולמים לא שמה קבול יורכי אליעזר אומר מקבל טומאה דבית קיבול השער למלאות שמה קבול ועוד נחלקו בדבור וצאימוס שנקרעו ונראה חלל שלהם דמדרו רבנן דמקבלי טומאה דהא איכא בית קיבול ופליגי לענין עובליה מה שחברא אה בחבורו חוץ ור' אליעזר אומר מה שחברא אינו חוץ דכולי חד כל הוא ובעט פטירתו הי רואי לידע אם חור זו ושאלוהי מה אחר דאומר באתן שני המלאכות אומר להם עמיאס אפילו שלמי והטומאה נוגעת במקור: **וטרסרן** פ"ג: **ספן**. כלומר אין תקיעו שחכמים מודים שמהקבול טומאה ויתקולן עליו לומר שהמלי חוץ ועומד אי דבדרי שהמלי אינו חוץ שמטבילין כמות שהן: **מנעל שעל גבי אימוס מהו**. שאף בו נחלקו בחוספתאס: דטרוהי" חכמים אומרים הוואי ואינו מחוסר מלאכה הנזירה אומן שהדיוט יכול לטקול מעל האימוס כבר שם עלי ועומא ור"א מטער שערין לא נגמרה מלאכתו: **סופר הינדר**. שברוכו יש לו: **אי קפרי ללוד**. שהיו נשאלין את מנמו מקפרי ללוד: **ספס עליו בפורי**. שהיו עושין שורה בקצוות המטה להסד: **הרבה מעוט יש לו**. להחפץ: **ואינו נשאלתי להרעוץ**. כלומר הרבה שאלות יש לו לבאור ואין למי לבאור: **היני עבדי**. ידני אליעזר הכי שפעה מעשה בניטעת השואלי: **להסלמן**. בהם ר"ע חר דעבד י"ר אליעזר:

הדרון עלד ארבע מיתות